ROBERT CRAIS

Zloději lidí

„Zloději lidí ... – thriller, který se čte jako hollywoodský filmový hit!" – CNN.com

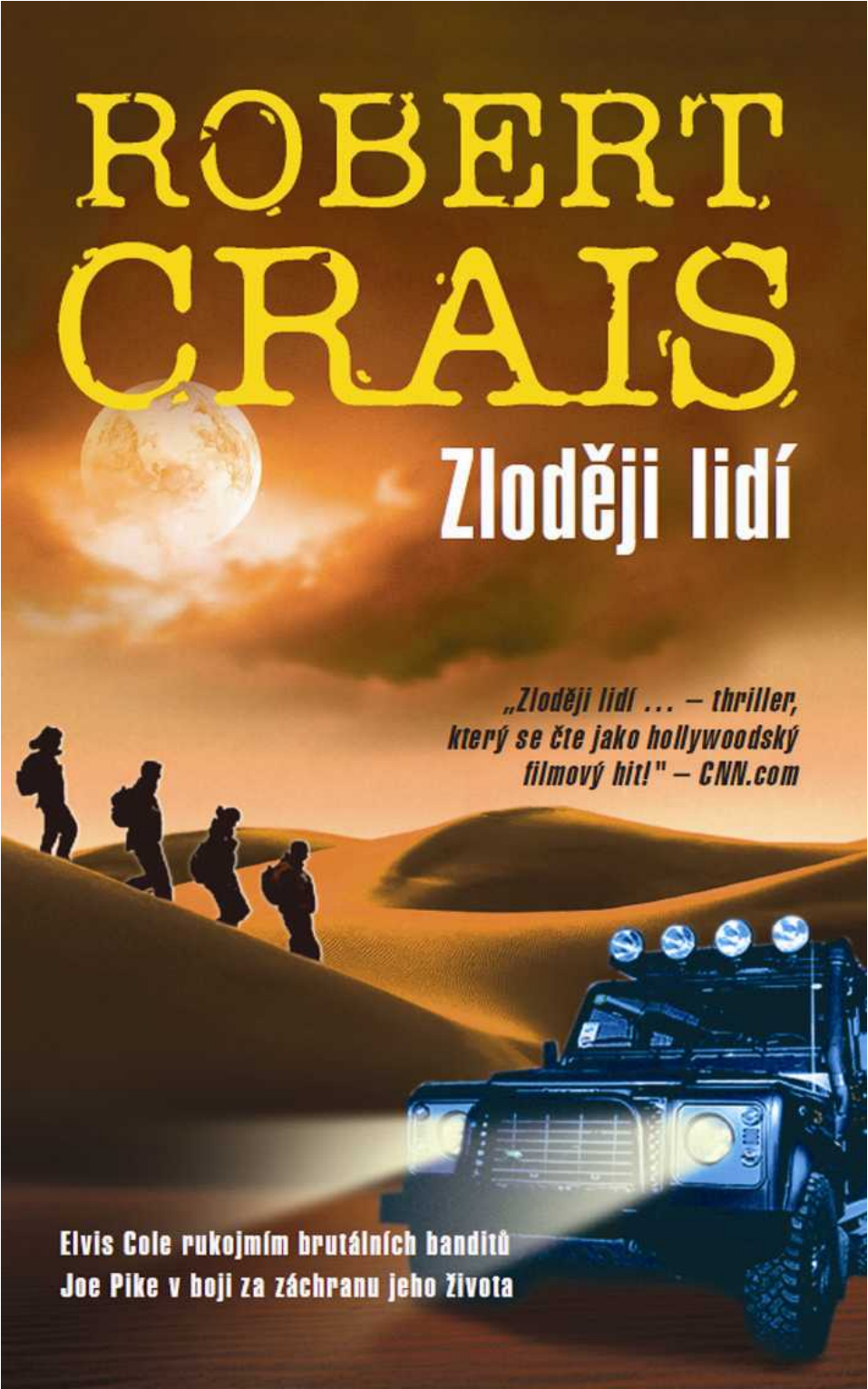

Elvis Cole rukojmím brutálních banditů
Joe Pike v boji za záchranu jeho života

Robert Crais

ZLODĚJI LIDÍ

Robert Crais

ZLODĚJI LIDÍ

Přeložili
Hana a Martin Sichingerovi

metafora
METAFORA

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Veškerá podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Přestože autor vyvinul veškeré úsilí, aby uvedl telefonní čísla a internetové adresy platné v době vydání, ani vydavatel, ani autor nenesou žádnou zodpovědnost za změny, které by snad nastaly po publikaci. Dále není vydavatel odpovědný za autora ani za obsah webů třetích stran.

Copyright © 2012 by Robert Crais
Translation © Hana a Martin Sichingerovi, 2012

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-263-9 (papírová kniha)
ISBN 978-80-7359-978-2 (e-pub)
ISBN 978-80-7359-953-9 (PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7359-935-5 (mobi)
ISBN 978-80-7359-917-1 (PDF)

S láskou Aaronu Priestovi,
který je nejen mým skvělým agentem,
ale především dobrým a spolehlivým přítelem.

Říznu tě,
a teče mi krev.
Naším jménem je láska.

– Tattoed Beach Slutts

Cvrček Jémine: Haló, kam jdeš?
Pinocchio: Jdu ho najít!

Prolog

JACK A KRISTA

Přitáhl si do náruče přítelkyni Kristu Moralesovou a díval se, jak se jeho dech sráží v mrazivém pouštním vzduchu. Dvacet minut po půlnoci, čtrnáct mil jižně od Rancho Mirage, v jinak neproniknutelné temnotě pouště Anza-Borrego osvětlovala Jacka a Kristu ostrá červená záře zadních světel pickupu Dannyho Trehorna, a Jack byl do své dívky tak zamilovaný, že jeho srdce tlouklo jednohlasně s jejím.

Trehorn nastartoval motor.

„Tak jedete vy dva, nebo ne?“

Krista se ještě těsněji přivinula k Jackovi.

„Co kdybychom tu ještě zůstali. Jenom my. Bez nich. Chtěla bych ti něco říct.“

Jack zavolal na svého přítele.

„*Mañana*, kámo. My se ještě zdržíme.“

„Tak my jedeme, brácho. Uvidíme se v devět.“

„Nejdřív v poledne.“

„To určitě, ty lenochu. Přijdu a vykopu ti zadek z postele!“

Trehorn zabouchl dveře dodávky, otočil se o sto osmdesát stupňů a za doprovodu Wagnerovy *Jízdy Valkýr*, která hřměla z reproduktorů jeho auta, zamířil zpátky do města. Chuck Lautner a Deli Blakeová se vydali

v Chuckově starodávném landcruiseru v těsném závěsu za Trehornem, a jejich přední světla cestou olízla Jackův mustang, který stál zaparkovaný na jednom z rovnějších míst krajnice staré cesty. Byli se tu podívat na místo, kde v roce 1972 havarovalo letadlo, které pašovalo drogy, protože ho Krista chtěla vidět.

Jak zadní světla obou vozidel pomalu zmizela a poušť se zahalila do tmy, Jackovi začalo být chladno. Tenký srpek měsíce a zamračená hvězdná obloha vydávaly právě tolik světla, aby na sebe ti dva viděli, ale ani o trochu víc.

„Setmělo se," poznamenal Jack.

Neodpověděla.

„A je zima," pokračoval.

Přitiskl si ji k sobě, hladil ji po zádech a oba upírali oči do tmy. Jack si říkal, co asi Krista vidí.

Celý večer byla zamyšlená, už když je nutila, aby sem jeli, a to, že mu teď chtěla něco povědět, mu přišlo zlověstné. Jack měl neblahé tušení, že je buď těhotná, nebo ho chce pustit k vodě. Přede dvěma měsíci absolvovala s vyznamenáním na univerzitě Loyola Marymount v Los Angeles a našla si práci ve Washingtonu. Jack studium na Jihokalifornské univerzitě nedokončil.

Políbil ji do vlasů.

„Něco není v pořádku?"

Odtáhla se natolik, aby na něj viděla, a pak se usmála.

„My dva jsme ten nejšťastnější pár v dějinách. Šíleně tě miluju."

„Nahnala jsi mi strach."

„Díky, žes Dannyho přemluvil, aby nás sem vzal. Zdálo se mi, že se mu moc nechtělo."

„Je to daleko a byl tu už asi milionkrát. Přestal sem jezdit, když nastoupil na vysokou."

Podle Trehorna se dvoumotorová Cessna 310 zřítila i s nákladem kokainu jedné noci během písečné bouře. Místní drogový dealer, Řek Cisneros, vyčistil v poušti

něco přes třicet kilometrů od Palm Springs pruh země od kaktusů a kamenů a osvětlený hořícími nádobami s benzinem ho používal jako přistávací dráhu pro letadla, která téměř každou noc přivážela kokain a marihuanu z Mexika. V den havárie letadlo při přistání škrtlo pravým křídlem o zem, selhal podvozek a levé křídlo se těsně za levým motorem utrhlo. Palivo valící se z prasklé nádrže se vznítilo a letoun pohltily plameny. Motory i vybavení letadla lidé už dávno rozebrali na náhradní díly, ale zdemolovaná kostra zůstala ležet tam, kde skončila, zrezivělá, zkorodovaná a pokrytá generacemi překrývajících se graffiti a nasprejovanými iniciálami a nápisy: *LJ + DF, Vykuř mi ho, Palm Springs vede!*

Krista vzala Jacka za ruku a vedla ho k troskám letadla.

„Pojď se mnou. Chci ti něco ukázat."

„Nemůžeš mi to říct v autě? Je mi zima."

„Ne, v autě ne. Je to důležité."

Jack ji tedy následoval podél trupu až k ocasu letadla a přemýšlel, co mu na tom pitomém letounu asi chce ukázat, ale ona ho vedla dál až na zarostlé pozůstatky přistávací dráhy. Upřela pohled do tmy halící poušť. Její inteligentní černé oči se třpytily jako drahokamy odrážející hvězdný svit. Jack se dotkl jejích vlasů.

„Kris?"

Znali se už rok, dva měsíce a šestnáct dní. Po uši, šíleně, bláznivě, skrz naskrz, od hlavy k patě zamilovaní byli pět měsíců, tři týdny a jedenáct dní. Nepověděl jí o sobě pravdu, dokud mu neřekla, že ho miluje. A stejně jako předtím on, měla teď i ona své tajemství.

Krista vzala jeho dlaň do svých a upřela na něho vážný, zamyšlený pohled.

„Tohle místo je pro naši rodinu výjimečné."

Jack neměl ponětí, o čem to mluví.

„Přistávací dráha pašeráků drog?"

„Tohle místo, ukryté mezi horami, dokážou lidé, kteří

sem přicházejí od jihu snadno najít. Ze stejného důvodu si ho vybrali pašeráci pro přistávací dráhu. Když bylo mojí matce sedm let, přivedli ji kojoti z jihu přes poušť. Maminku, její sestru a dvě jejich sestřenice. Tady, u toho letadla, na ně čekal muž s pohřební dodávkou a odvezl je do města."

„Děláš si legraci?" nechtěl jí věřit Jack.

Krista se zasmála, ale neznělo to moc přesvědčivě.

„Vůbec jsem o tom nevěděla. Řekla mi to teprve před pár týdny."

„Mně to nevadí."

„Hele, já se ti tady svěřuju se závažnou rodinnou historií, a tobě to nevadí?"

„Myslím to, že je ilegál – teda bez papírů. Koho to zajímá?"

Krista zaklonila hlavu, aby se na něj podívala, pak ho najednou chytla za uši a políbila.

„Bez papírů, ale kvůli mně nemusíš být korektní."

Matka Kristě popsala dvanáctidenní cestu lodí, osobními auty i náklaďákem, ve kterém bylo tak horko, že jeden starý pán umřel. Poslední část cesty jeli v noci v dodávce bez oken kolem Saltonského moře a pak pětadvacet kilometrů pouští k místu té staré havárie. Ten člověk s pohřebním autem je pak dovezl na parkoviště před supermarketem na východním okraji Coachelly, kde už na ně čekal jejich strýc.

Krista hleděla na jih, do tmy, jako by tam viděla matčiny stopy.

„Nebyla bych tady, kdyby tudy nepřišla. Maminka by nepotkala tátu. Já bych nepotkala tebe. Vůbec bych neexistovala."

Krista pohlédla vzhůru, se svým vážným soustředěným výrazem studentky s vyznamenáním.

„Chápeš, jaká ta cesta musela být? Jsem její dcera, a nedokážu si to vůbec představit."

Chystala se mluvit dál, ale Jack zaslechl vzdálené kví-

lení pneumatik. Napřímil se, naslouchal a mlčel, dokud to neuslyšel znovu.

„Slyšelas to?“

Krista se otočila, když k nim dolehl zdušený zvuk motoru a v mdlém měsíčním světle se objevily dva kolébající se obrysy. Jack je chvilku zaujatě pozoroval, než mu došlo, že jsou to nákladní auta s vypnutými světly, která se k nim blíží přes poušť. Pocítil záchvěv strachu a horečně zašeptal Kristě do ucha:

„Tohle je divný, lásko. Radši odsud zmizíme.“

„Ne, ne – já to chci vidět. Pssst.“

„Mohli by to být pašeráci drog. Raději bychom měli vypadnout.“

„Ještě počkej!“

Odtáhla ho na opačnou stranu letadla, kde se vmáčkli do malé prohlubně mezi kaktusy.

Velký kamion se skříňovým návěsem se vynořil ze tmy jako loď z mlhy. Dokodrcal po zarostlém pruhu země na místo vzdálené ani ne třicet metrů od nich a zastavil. Když zpomaloval, nesvítila mu ani brzdová světla. Jack by se byl nejraději udělal ještě menším a v duchu si říkal, že měl Kristu přece jen odtáhnout.

Po chvilce se otevřely dveře kabiny a vystoupili dva muži. Řidič popošel pár metrů před kamion a studoval jakési svítící zařízení v dlani. Jacka napadlo, že takhle hluboko v poušti to zřejmě bude GPS.

Zatímco řidič navigaci sledoval, jeho spolujezdec obešel návěs a otevřel hlasitě skřípající zadní dveře. Prohodil něco španělsky a pak Jack uslyšel tiché hlasy a uviděl, jak z kamionu vystupují nějaké postavy.

„Co tady dělají?“ šeptal.

„Pst. To je úžasný.“

„Musejí to být ilegálové.“

„Pssst.“

Krista se posunula víc dopředu a Jack ucítil další nával strachu. Krista fotila svým mobilem.

„Přestaň. Všimnou si nás."

„Nikdo nás nevidí."

Lidé, kteří vystoupili, zůstali zmateně stát poblíž kamionu. Jack nechápal, jak se jich dovnitř mohlo tolik vejít. Dobře třicet lidí neklidně postávalo v křovinách, hovořili spolu tichými hlasy s cizím přízvukem. Jack napínal uši, ale nerozuměl.

„Tohle není španělština. Co je to za řeč? Čínština?"

Krista schovala telefon a také se zaposlouchala.

„Několik z nich mluví španělsky, ale většinou jsou to Asiati. Rozeznávám tam ale i něco dalšího. Že by arabštinu?"

Muž, který otevřel zadní dveře návěsu, se vrátil k řidiči a promluvil nepochybně španělsky. Jack si domyslel, že tihle dva budou kojoti – převaděči, kteří se nechávají najímat, aby ilegálně převezli přes hranice lidi do Spojených států. Přitiskl se blíž ke Kristě, která mluvila španělsky plynně.

„Co říkají?"

„Kde ksakru jsou? Ti parchanti už tady měli dávno být."

Řidič zamumlal něco, čemu Krista ani Jack nerozuměli, a pak viditelně nadskočil, když se na obzoru asi sto metrů za kamionem vynořila trojice předních světel aut ještě posílená horními reflektory a ostře ozářila kontury pouště. Tři velké terénní vozy se burácivě řítily vpřed a vysoko nadskakovaly na obrovských pneumatikách. Oba kojoti vykřikli a popocházející postavy začaly vzrušeně brebentit. Řidič se rozběhl do pouště a jeho kolega zpátky ke kamionu. Vrátil se odsud se zbraní a utíkal za svým přítelem, zatímco dvě z blížících se aut začala širokým obloukem obkličovat kamion a nechávala za sebou mračna šedivého prachu. Třetí se vydalo za prchajícími muži a ve tmě zablýskly výstřely. Lidé se rozutekli všemi směry, někteří křičeli, jiní šplhali zpátky do návěsu, jako by se v něm mohli ukrýt.

Jack přitáhl Kristu k sobě, vyskočil a rozběhl se.

„Poběž! Honem, utíkej!“

Ze všech sil běžel k jejich mustangu, ale pak si uvědomil, že Krista s ním není. Z terénních aut mezitím vyskákali muži se zbraněmi a palicemi v rukou a začali pronásledovat prchající. Krista zůstala ležet mezi kaktusy a fotila.

Jack na ni chtěl zavolat, ale zarazil se, nechtěl přitáhnout pozornost. On i Krista byli mimo dosah světel, ukrytí ve tmě. Raději zariskoval jen tak, že hlasitě syknul.

„Kris–“

Zamítavě potřásla hlavou – dávala mu tak najevo, že to je v pořádku, a pokračovala ve focení. Jack doběhl zpátky k ní a popadl ji za ruku. Drsně.

„Jdeme!“

„Dobře. Tak jo –“

Rozběhli se, a právě v tu chvíli se kolem ocasu letadla prosmýkli čtyři Asiati a utíkali pryč, jen asi deset metrů od nich.

Ozbrojený muž oběhl letadlo za nimi a hulákal něco španělsky. Jacka mimoděk napadlo, jestli ti nebožáci vůbec rozumějí, co na ně křičí. Asiati se zastavili a zůstali bez hnutí stát, jako by byli jen papírová kulisa postavená proti noční obloze.

Jack zadržoval dech a v duchu se modlil. Přemýšlel, proč uprchlíci tak nehybně stojí, a pak si všiml, že muž se zbraní má brýle pro noční vidění.

Ten člověk se díval *na ně*!

V pouštní krajině zalité září měsíce, kde by nikdo neslyšel výstřely, zvedl zbraň a namířil na Jacka Bermana.

ČÁST PRVNÍ

Elvis Cole

ŠEST DNÍ PO ÚNOSU JACKA A KRISTY

1

Když lidé volají soukromému detektivovi, protože se pohřešuje někdo, koho milují, a především je-li to jejich dítě, probublává jejich hlasem strach jako škvařící se sádlo. Když onoho rána Nita Moralesová volala, protože pohřešovala svou dospělou dceru, neznělo to vystrašeně. Byla popuzená. Paní Moralesová mi volala, protože před osmi týdny vyšel v nedělním *Los Angeles Times Magazine* článek, ve kterém se psalo o případu, při němž se mi podařilo očistit nevinného muže obviněného z několikanásobné vraždy. Novináři z časopisu přišli do mé kanceláře, udělali několik moc pěkných fotek a rozhovor, ve kterém jsem díky nim mluvil jako kříženec Philipa Marlowa a Batmana. Kdybych byl Nitou Moralesovou, zavolal bych si také.

Nitina firma Hector Sports & Promotions sídlila na východním břehu řeky Los Angeles poblíž mostu na Šesté ulici, nedaleko místa, kde se v klasickém filmovém hororu *Them!* z roku 1954 vyrojili ze stoky obří radioaktivní mravenci, které pak usmažil James Arness. V současnosti oblast, o nic méně nebezpečnou než tehdy, ovládly velkoobchody a skladiště. Budovy pokrývaly podpisy gangů, graffiti a nápisy varovně nabádající zaměstnance, aby si zamykali svá auta. Okna chránily oce-

lové mříže a střechy ostnaté dráty, ale ne před obřími mravenci.

Onoho jarního rána v 8.55 bylo nebe potažené mlžným oparem a denní světlo tak ostré, že jsem musel mhouřit oči i za zrcadlovkami Wayfers, abych našel adresu. Hector Sports & Promotions měla sídlo v novější budově a jejich parkoviště lemoval vysoký drátěný plot s železnou bránou. Když jsem zastavil, vyšel ven mladý Latinoameričan s širokými rameny a ospalým pohledem, jako by na mne už čekal.

„Vy jste ten chlápek z časopisu?"

Chlápek z časopisu.

„Jo, to jsem já. Elvis Cole. V deset se mám sejít s paní Moralesovou."

„Musím odemknout bránu. Vidíte tamhle to prázdný místo, tam co je nápis *Zásobování*? Zaparkujte na něm. A radši si zatáhněte střechu a zamkněte."

„Myslíte, že tady bude v bezpečí?"

Nebyl bych to já, kdybych si odpustil rýpnout do jejich hvězdné ničivé bitevní ostrahy.

„Určitě. Kradou jen umytý auta."

Nepřežil by, kdyby mě nedokázal pěkně usadit.

Smutně potřásl hlavou, když jsem projížděl kolem něho.

„Kdybych já měl takovou starou corvettu, věnoval bych jí větší péči. Rozhodně bych aspoň vyklepal ty promáčklý plechy."

Nepřežil by, kdyby se v tom ještě nepošťoural. Moje pampeliškově žlutá Corvetta Stingray z roku 1966 se stahovací střechou je už klasika. A je špinavá.

Zamkl za mnou železnou bránu, představil se jako asistent Nity Moralesové a zavedl mne dovnitř. Prošli jsme přední místností, ve které byl pult pro zákazníky a dva stoly, za nimiž seděli muž a žena. Oba vzhlédli, když jsme procházeli, a muž držel v ruce časopis, ve kterém byl článek o mně. Trapas.

Vešli jsme dveřmi do dílny, kde asi patnáct nebo dvacet lidí vyšívalo na šicích strojích loga na baseballové čepice nebo je tisklo na hrníčky. Kancelář Nity Moralesové ležela až na druhé straně dílny a měla prosklenou stěnu, aby Nita viděla do dílny a mohla sledovat, co se uvnitř děje. Viděla nás přicházet, a když jsme vstoupili, zvedla se od stolu, aby přivítala chlápka z časopisu. Upjatý úsměv. Suchá ruka. Soustředěná a neosobní.

„Dobrý den, pane Cole. Já jsem Nita. Vypadáte stejně jako na fotce."

„Na té, kde vyhlížím jako idiot, nebo na té, kde se tvářím popleteně?"

„Na té, kde se tváříte jako chytrý odhodlaný detektiv, který si jde tvrdě za svým."

Hned se mi začala zamlouvat.

„Dáte si něco? Kávu nebo limonádu?"

„Ne, díky. Nic nechci."

„Jerry, kde je ta igelitka? Nechávals ji tady, viď?"

Jerry mi podal bílou plastovou tašku a ona pokračovala.

„Ráno jsme pro vás přichystali malý dárek. Koukněte se dovnitř."

V tašce bylo velké bílé tričko a baseballová čepice. Kšiltovka mi udělala radost a triko jsem si podržel před obličejem. Vpředu mělo sítotiskový černo-červený nápis DETEKTIVNÍ KANCELÁŘ ELVIS COLE a pod tím menšími písmeny *Nejlepší detektiv na světě.* Stejný emblém byl vyšitý také na kšiltovce.

„Líbí se vám?"

„Moc." Vrátil jsem obě věci do tašky a dodal: „Je to opravdu pěkné, ale já jsem ještě neslíbil, že vám pomůžu. To jste pochopila, viďte?"

„Ale uděláte to. Najdete ji. Pro nejlepšího detektiva na světě by to nemělo být těžké."

Tohle měla z toho časopisu.

„To s tím „nejlepším detektivem na světě" byla jen leg-

race, paní Moralesová. Novinář, který psal ten článek, se zmínil, že jsem to o sobě řekl. Jenže neřekl. Byla to jenom legrace."

„Mám tu pár věcí, které bych vám ráda ukázala. Počkejte chvilku. Musím to dát dohromady."

Gestem propustila asistenta, vrátila se ke stolu a já se mezitím rozhlížel kolem. Police na protější stěně byly plné hrnků, sklenic, ozdobných míčků z vlny, triček, kšiltovek, suvenýrů a tisíců dalších reklamních předmětů. Chcete týmové tričko pro dětský fotbalový klub? Můžou vám ho vyrobit. Chcete mít na slavnostním grilování Kolumbových rytířů levné plastové skleničky se jménem vaší pojišťovací společnosti? Přesně tohle dělali. Fotografie mladých týmů visely všude po stěnách, všechna děcka na sobě měla trička vyrobená v Hector Sports.

„Kdo je Hector?" zeptal jsem se.

„Můj manžel. Založil společnost na potisk triček sítotiskem před dvaadvaceti lety. Teď ji řídím já. Rakovina."

„To mě mrzí."

„Mě také. V červnu to bude sedm let."

„Musíte to tu zřejmě vést dobře. Obchod vypadá skvěle."

„Zbohatnout se z toho nedá, ale vedeme si celkem dobře. Prosím, posaďte se."

Obešla stůl, abychom si mohli sednout vedle sebe na stejné kovové židle. Nitě Moralesové bylo něco přes čtyřicet, byla podsaditá a na sobě měla konzervativní modrou sukni a nabíranou bílou halenku. Rovné černé vlasy bez náznaku šedin jí vkusně rámovaly obličej. Nehty měla pečlivě upravené a snubní prsten stále na místě i teď, po sedmi letech.

Ukázala mi fotografii.

„To je ona, tu máte najít. Krista."

„Ještě jsem na to nekývl, paní Moralesová."

„Uděláte to. Podívejte se."

„Zatím jsme nemluvili o ceně."